

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Mgr. Š. M.**, zastoupena Mgr. Michalem Nerudou, advokátem se sídlem Čs. legií 500, Pardubice, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7/1387, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2023, čj. 10 A 9/2023-96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobkyně byla ke konci roku 2018 přijata do služebního poměru příslušníka Celní správy České republiky. Platově byla zařazena do 7. tarifní třídy a 5. tarifního stupně. S odstupem necelých tří let požádala ředitele sekce (03 Pátrání Generálního ředitelství cel) o odstranění závadného stavu. Ten měl spočívat v tom, že jiní regionální metodici byli zařazeni do 8. tarifní třídy. O pár dní později podala v této souvislosti návrh na vydání předběžného opatření k Obvodnímu soudu pro Prahu 4. Následně byla žalobkyni odňata specializační činnost – metodická podpora procesních postupů v trestním řízení. Ředitel sekce žalobkyni sdělil, že její žádost o odstranění závadného stavu zamítá. Žalobkyně se odvolala; ředitel sekce ji však sdělil, že jeho sdělení nebylo rozhodnutím, a proto se proti němu odvolat nelze.

[2] Obvodní soud pro Prahu 4 postoupil věc Generálnímu ředitelství cel. Ředitel sekce dne 14. 2. 2022 pod čj. 9725/2022-900000-03 zahájil řízení ve věci odnětí metodické činnosti a nerovného zacházení při odměňování za stejnou práci. V listopadu 2022 žalobkyně u ministerstva financí uplatnila opatření proti nečinnosti.

[3] Dne 9. 12. 2022 podala žalobkyně k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 žalobu proti nečinnosti. Za žalovaného označila generálního ředitele Generálního ředitelství cel a domáhala se obecně toho, aby ve věci vydal rozhodnutí. Ke konci prosince 2022 žalobkyně obvodnímu soudu sdělila, že dne 14. 12. 2022 ředitel sekce vydal rozhodnutí, v němž jí částečně vyhověl. Obvodní soud věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu ve správním soudnictví. Městský soud žalobkyni vyzval ke sdělení, zda žalobkyně na žalobě trvá, a k doložení některých skutečností a podkladů. Žalobkyně městskému soudu sdělila, že vydané rozhodnutí je nezákonné a procesně vadné. Podala proti němu odvolání dne 29. 12. 2022, které doplnila 14. 1. 2023. V únoru 2023 pak odvolací orgán (žalovaný) věc vrátil řediteli sekce k dalšímu postupu. Uvedl, že žalobkyně udělila plnou moc zmocněnci, a tak měl ředitel sekce doručovat rozhodnutí zmocněnci, nikoliv žalobkyni. Ředitel sekce poté doručil rozhodnutí zmocněnci žalobkyně.

[4] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Vysvětlil, že žalobkyně v průběhu řízení upřesnila, že se domáhá ochrany proti nečinnosti služebních funkcionářů Generálního ředitelství cel. Těmi jsou ředitel sekce jakožto služební orgán I. stupně, pod jehož personální pravomoc žalobkyně náleží, a žalovaný jakožto orgán odvolací. V průběhu řízení ředitel sekce rozhodl. Vůči němu je tedy žaloba bezpředmětná, což žalobkyně uznává. Jde jí však v podstatě o to, aby v této věci vydaly služební orgány konečné rozhodnutí. To se doposud nestalo. Žalobkyně se tak domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného (odvolacího orgánu). Soud se proto zabýval tím, zda je žalovaný nezákonně nečinný.

[5] Žalobkyně rozhodnutí ředitele sekce přezvala osobně. Poté podala blanketní odvolání, které doplnila 16. 1. 2023. Dne 13. 2. 2023 žalobkyně požádala o doručování pouze prostřednictvím její datové schránky. Tuto žádost učinila v reakci na to, že oznámení o složení poradní komise žalovaného obdržel její zmocněnec. Přes tuto žádost žalovaný věc vrátil řediteli sekce s tím, že žalobkyně je v řízení zastoupena zmocněncem, a proto je třeba doručit rozhodnutí zmocněnci. O tomto postupu žalovaný žalobkyni informoval. Poté ředitel sekce doručil rozhodnutí zmocněnci. Žalobkyně znovu podala odvolání dne 4. 3. 2023.

[6] Městský soud se ztotožnil s tím, že žalobkyně skutečně zmocněnci plnou moc pro řízení udělila. Podle § 176 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, platí, že je-li účastník zastoupen, doručuje se rozhodnutí jeho zástupci. Jelikož ředitel sekce doručil rozhodnutí žalobkyni osobně, zatížil řízení vadou, která bránila projednání odvolání. Žalovaný v řízení konal tak, aby byla tato vada odstraněna. Nejednalo se proto o svévolný či neodůvodněný postup. Žalobkyně pak dne 13. 2. 2023 požádala žalovaného, aby doručoval jí osobně. Z obsahu plné moci však plyne, že obsahuje ujednání obou stran o zmocnění. Takto pojatá plná moc tedy má procesní povahu vůči služebním orgánům a hmotněprávní povahu vůči zmocněnci. Z toho plyne, že i účinky jejího případného „ukončení“ ze strany žalobkyně bylo třeba posuzovat jednak z hlediska procesního (vůči žalovanému) a jednak z hlediska hmotněprávního (vůči zmocněnci), srov.

pokračování

rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, čj. 5 As 26/2014-19. Žalobkyně však pouze požádala o změnu doručování. Netvrdila, že by účinně odvolala plnou moc udělenou zmocněnci. O tom nic netvrdila ani v navazujících podáních. Žalobkyně tedy žalovanému pouze oznámila, že pro účely doručování nechce být zmocněna. Současně však platí, že vůči zmocněnci může být účinný tento úkon teprve, až se o něm dozví. Ukončení zmocnění, byť alespoň ve vztahu k doručování, žalobkyně žalovanému neosvědčila. Platí tedy pravidlo, že je-li účastník v řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí jeho zástupci. Žalovaný proto správně k této žádosti žalobkyně nepřihlížel a prvostupňové rozhodnutí správně doručil zmocněnci v souladu s plnou mocí.

[7] Ředitel sekce doručil rozhodnutí zmocněnci dne 2. 3. 2023. Podle § 83 odst. 1 správního řádu platí, že dnem doručení rozhodnutí zástupci bylo odvolání podáno. Od tohoto dne pak plyne lhůta 90 dnů stanovená pro rozhodnutí o odvolání podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (ve znění do 31. 7. 2023). Ke dni rozhodnutí soudu (12. 4. 2023) tak ani neuplynula lhůta pro rozhodnutí o odvolání. Žalovaný tedy není nečinný. Městský soud současně neshledal za účelné, aby vyčkával na to, zda teprve při rozhodování o odvolání nastane nečinnost žalovaného. Pokud nastane situace, že žalovaný bude v řízení o odvolání nečinný, nebude nic bránit žalobkyni, aby se případné ochrany před nečinností žalovaného domáhala novou žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Ta se z velké části skládá z tvrzení, která nejsou pro kasační řízení relevantní a z hlediska rámce kasačního řízení nepředstavují projednatelnou (přípustnou) argumentaci (viz odst. [16] níže). Nejvyšší správní soud tedy rekapituluje pouze podstatné části týkající se argumentace přípustné.

[9] Stěžovatelka namítá, že správní orgány neměly doručovat rozhodnutí jejímu zmocněnci, ale bez dalšího projednat odvolání podané stěžovatelkou. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka odvolala, je jasné, že jí rozhodnutí bylo doručeno. Další doručování tak nebylo potřeba. Dále stěžovatelka namítá, že plná moc, kterou udělila zmocněnci, trpěla vadami. Předně uváděla nesprávné číslo jednací, k němuž se vztahuje. V důsledku písařské chyby plná moc uváděla, že se vztahuje k čj. 9725/2021-900000-03 namísto správného čj. 9725/2022-900000-03 (zvýraznění doplněno). Rovněž však nebyla opatřena úředně ověřeným podpisem. Dle § 20 odst. 2 správního řádu (jež se použije na zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů subsidiárně) musí být plná moc zmocňující k převzetí písemnosti do vlastních rukou opatřena úředně ověřenými podpisy. Takovou plnou moc je tak třeba odlišit od obecné procesní plné moci upravené v § 33 odst. 2 písm. a) či b) správního řádu. Stěžovatelka ani nikdy nepočítala s tím, že by správní orgány doručovaly jejímu zmocněnci. Navíc zmocněnec stěžovatelky je její manžel, a je proto jasné, že spolu vše doma komunikují. Správní orgány proto vůbec neměly doručovat zmocněnci. Stěžovatelka v tomto jejich doručování vidí snahu dále řízení zdržovat.

[10] Stěžovatelka podotýká, že judikatura, z níž městský soud vycházel pro závěr, že doručování přímo účastníkovi – v situaci, kdy ten udělil plnou moc zmocněnci – brání projednání odvolání, je nepřiléhavá. V nyní řešené věci totiž doručování zmocněnci správní orgán zneužil ke zdržování řízení.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že neosvědčila zánik zmocnění. Co se hmotněprávní složky zmocnění týče, tak tu stěžovatelka ukončila den před tím, než informovala správní orgán. Pokud měl v této věci městský soud jakékoliv nejasnosti, mohl se stěžovatelky dotázat. Každopádně judikatura vychází z toho, že výpověď plné moci je vůči správnímu orgánu účinná okamžikem, kdy je mu oznámena (rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2014, čj. 10 As 151/2014-33). Tento den v nyní řešené věci nastal dne 13. 2. 2023. Nepříléhavý je naopak odkaz městského soudu na rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, čj. 5 As 26/2014-19, který řeší vypovězení plné moci v průběhu úložní lhůty písemnosti.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stížnost představuje nepřehledný a zčásti nesrozumitelný komentář k situaci stěžovatelky, jakož i pokus o „opravu“ napadeného rozsudku. Je otázka, zda je vůbec v této podobě projednatelná. Jediná kasační námitka, která je relevantní, se týká plné moci udělené zmocněnci. Žalovaný se ztotožňuje s městským soudem v tom, že nečinný nebyl. Nynější zpochybňování plné moci ze strany stěžovatelky by nebylo vůbec potřeba, pokud by stěžovatelka jednoduše plnou moc vypověděla. To však učinila až po vydání napadeného rozsudku, dne 26. 4. 2023.

[13] Na vyjádření žalovaného stěžovatelka reagovala replikou. V ní upřesňuje, že argument písarskou chybou sloužil k ilustraci toho, že žalovaný formalismus používá jen tam, kde se mu to hodí. Co se týče doručení rozhodnutí, tak se stěžovatelka jasně dne 13. 2. 2023 vyjádřila, že rozhodnutí považuje za doručené. K projednatelnosti kasační stížnosti pak stěžovatelka uvádí, že rozsáhlost argumentace neznámá její nesrozumitelnost. Dále podrobně popisuje chronologii celé věci a doplňuje i skutečnosti, k nimž došlo po vydání napadeného rozsudku. Vysvětluje, že po vydání napadeného rozsudku měla ve věci samé jednat odvolací poradní komise, která neměla stěžovatelce přisvědčit v otázce nerovného odměňování. Dle stěžovatelky však tato komise vycházela z nepřiléhavé judikatury. Následně stěžovatelka vysvětluje, proč jednotlivá rozhodnutí (týkající se diskriminace či nerovného odměňování) na její případ nedopadají.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem se Nejvyšší správní soud (i vzhledem k pochybnostem žalovaného) zabýval projednatelností (přípustností) uplatněné kasační argumentace. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je projednatelná jen částečně. Na mnoha místech je jen obtížně srozumitelná, což je způsobeno primárně nepochopením smyslu kasační stížnosti. Stěžovatelka kasační stížnost pojala jako příležitost pro navržení revizí textu rozsudku městského soudu. K jednotlivým odstavcům tak navrhuje určitá doplnění, případně k některým odstavcům uvádí, že tyto zůstávají ze strany stěžovatelky beze změn. K doplněním (či opravám) textu rozsudku však kasační stížnost neslouží. Z tohoto důvodu jí také nelze napadat odůvodnění rozsudku městského soudu (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti lze napadat pouze nosné důvody rozsudku; v částech, v nichž nosné důvody napadeného rozsudku nenapadá, je pak kasační stížnost nepřípustná (usnesení NSS ze dne 21. 7. 2022, čj. 8 As 119/2022-19, bod 7,

pokračování

či usnesení NSS ze dne 4. 3. 2004, čj. 1 Azs 23/2004-55). V tomto případě (což je nakonec i typické) městský soud nosné důvody rozsudku uvedl v části III. nadepsané „*Posouzení věci Městským soudem v Praze*“. Kasační námitky směřující proti ostatním částem rozhodnutí jsou tedy nepřipustné. Ve vztahu k části rozsudku obsahující posouzení městského soudu je kasační stížnost částečně projednatelná. I v této části se však stěžovatelka často s nosnými důvody rozsudku městského soudu míjí; případně se zabývá otázkami, v nichž jí dal městský soud za pravdu (např. otázkou pasivní legitimace, včasností nečinnosti žaloby a tak podobně). Tyto části kasační argumentace jsou proto rovněž nepřipustné. Část kasační argumentace (rekapitulovaná kasačním soudem v části II. výše) však proti nosným důvodům rozsudku směřuje, a v tomto rozsahu je kasační stížnost projednatelná a přípustná.

[17] Dále kasační soud poznamenává, že nečinnostní žaloba neslouží k řešení věci samé (rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2010, čj. 5 Ans 11/2010-104). Pokud tedy stěžovatelka argumentuje, že měla být žalovaným diskriminována či má určité výhrady proti vydanému rozhodnutí ředitele sekce, nejedná se o relevantní námitky v nynějším řízení. Stejně tak kasační soud nemůže hodnotit závěry odvolací poradní komise, které stěžovatelka napadá v replice k vyjádření žalovaného. Stěžovatelka bude případně moci tyto výhrady uplatnit v žalobě proti konečnému rozhodnutí.

[18] V řízení na ochranu proti nečinnosti soud pouze posuzuje, zda je žalovaný nezákonně nečinný. Touto otázkou se také zabýval městský soud, a pouze touto otázkou se proto může zabývat i Nejvyšší správní soud. Tento soud dodává, že on situaci řeší k datu vydání napadeného rozsudku, tedy k 12. 4. 2023 (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS).

[19] Co se týče přípustných námitek stěžovatelky, tak ta předně zpochybňuje plnou moc, kterou udělila svému zmocněnci. Stěžovatelka argumentuje, že plná moc v důsledku chyby v psaní (překlepu) uváděla špatné číslo jednací, a tedy nesprávně identifikovala řízení, k němuž se vztahovala. Tento argument neobstojí. Chyba v psaní nevede k neplatnosti plné moci za situace, kdy o jejím obsahu (přes onu chybu) nevznikají nejasnosti (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, čj. 2 As 9/2007-54). V nynějším případě zjevně žádné nejasnosti nevznikaly. Stejně tak neobstojí ani argument chybějícími úředně ověřenými podpisy. Stěžovatelka odkazuje na § 20 odst. 2 správního řádu, podle nějž zmocnění k přijetí písemnosti vyžaduje plnou moc s úředně ověřenými podpisy. Nejvyšší správní soud zde stranou nechává otázku, zda se vůbec toto ustanovení správního řádu na věc použije (k možnosti použití ustanovení správního řádu viz městským soudem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2017, čj. 8 As 111/2016-31). I pokud by se toto ustanovení použilo, argumenty stěžovatelky by obstát nemohly. Jak totiž sama poznamenává, procesní plná moc (i pokud se vztahuje na doručování písemností do vlastních rukou) úředně ověřené podpisy nevyžaduje. A to ani dle § 33 odst. 1 správního řádu, ani dle (zde použitelného) § 172 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Úředně ověřený podpis vyžaduje pouze správní řád pro případné zmocnění k převzetí písemnosti do vlastních rukou. Pokud je však toto zmocnění součástí širší procesní plné moci, úředně ověřené podpisy třeba nejsou (rozsudek NSS dne 11. 6. 2009, čj. 1 As 43/2009-52). V tomto případě stěžovatelka udělila zmocněnci procesní plnou moc (nezmocnila jej pouze k převzetí písemnosti, ale ke všem úkonům v řízení). Viz znění plné moci ze dne 3. 5. 2022, v níž stěžovatelka zmocnila zmocněnce „*k tomu, aby Zmocnitele zastupoval při veškerých úkonech*

souvisejících s řízením ...“. Na plnou moc udělenou stěžovatelkou se proto požadavek úředně ověřených podpisů nevztahoval.

[20] Stěžovatelce nelze dát za pravdu ani v tom, že správní orgány nemusely jejímu zmocněnci doručovat, pokud již rozhodnutí převzala stěžovatelka. Rozhodnutí není totiž doručeno do té doby, než je doručeno zástupci (doručení samotnému účastníkovi nestačí, je-li tento v řízení zastoupen). Tento závěr judikatura dovodila pro řízení vedené dle správního řádu (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 2 As 27/2004-78, č. 450/2005 Sb. NSS) i dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2007, čj. 8 Afs 54/2005-52). Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by ten stejný závěr neměl platit dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. I tento zákon totiž v § 176 odst. 5 stanoví, že je-li účastník zastoupen, doručuje se rozhodnutí jeho zástupci. Stěžovatelka použitelnost těchto závěrů rozporuje s tím, že rozhodnutí řeší jiné skutkové situace. V tom má stěžovatelka sice pravdu, není to však rozhodující. Rozsudky vychází z obecného pravidla, podle něž se vyžaduje doručení zástupci, je-li účastník zastoupen. Toto pravidlo se neváže na konkrétní skutkový průběh řízení. Dále stěžovatelka argumentuje, že v tomto případě správní orgány doručení zástupci využívají k prodloužení řízení. V této skutečnosti má spočívat rozdíl oproti odkazovaným rozhodnutím. Ani v tom však se stěžovatelkou souhlasit nelze. Pokud je stěžovatelka v řízení zastoupena, je nutné jejímu zástupci rozhodnutí doručit. Bez tohoto kroku nelze v projednávání odvolání pokračovat. Řádné doručení zástupci tedy není krokem k prodloužení řízení, ale naopak jde o krok směrem k jeho ukončení. V nyní řešené věci nenastaly žádné mimořádné okolnosti (a stěžovatelka je ani netvrdí), pro které by odkazovaná judikatura neměla z hlediska posouzení nečinnosti správního orgánu platit. Nejvyšší správní soud také podotýká, že stěžovatelka mohla kdykoliv správním orgánům oznámit odvolání plné moc, a tím doručování zástupci předejít.

[21] Naopak je nutné dát stěžovatelce za pravdu v tom, že část odůvodnění napadeného rozsudku vztahující se k odvolání plné moci neobstojí. Městský soud zde totiž vycházel z toho, že plná moc má hmotněprávní povahu vůči zmocněnci a procesní povahu ve vztahu ke správnímu orgánu. Stěžovatelka neměla osvědčit zánik zmocnění ve vztahu ke zmocněnci, a proto správní orgány správně doručovaly zmocněnci. Městský soud má samozřejmě pravdu, že zastoupení ve správním řízení má svou hmotněprávní (občanskoprávní) stránku a stránku procesní. Hmotněprávní stránku představuje smlouva o zastoupení (§ 441 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Plná moc je pouhým osvědčením (nikoliv ve smyslu správního práva) o existenci zastoupení (§ 441 odst. 2 občanského zákoníku). Smlouva o zastoupení může být součástí stejné listiny, na níž je plná moc; může být sjednána ústně; může být sjednána na jiné listině a tak podobně. Z pohledu správních orgánů není tato hmotněprávní stránka (smlouva o zastoupení) rozhodující. Není úlohou správních orgánů zkoumat, zda skutečně smlouva o zastoupení skončila. Správní orgány vycházejí z toho, že jim účastník oznámí odvolání plné moci (rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2009, čj. 1 As 32/2009-58). Podobně tak platí, že zmocní-li účastník jinou osobu, je dosavadnímu zmocněnci plná moc odvolána okamžikem, kdy je správnímu orgánu předložena plná moc pro nového zmocněnce (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2020, čj. 8 As 126/2020-38). Řečeno jinak, správní orgány řeší pouze procesní stránku zastoupení. Pokud jim účastník oznámí odvolání plné moci, vycházejí z tvrzení účastníka a neposuzují, zda skutečně z pohledu soukromého práva smlouva o zastoupení skončila. Na těchto obecných závěrech nic nemění ani městským soudem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 8.

pokračování

10. 2015, čj. 5 As 26/2014-19. Ten řešil specifickou situaci, v níž účastník oznámil správnímu orgánu odvolání plné moci poté, co byla doručovaná zásilka uložena a běžela úložní lhůta, jejímž uplynutím měla nastat fikce doručení. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval tím, zda má oznámení odvolání plné moci v průběhu plynutí úložní lhůty vliv na fikci doručení. Dospěl k závěru, že oznámením odvolání plné moci správnímu orgánu sice zastoupení skončilo z procesního hlediska, ale zástupce byl dále hmotněprávně zmocněn za účastníka jednat, a tedy mohla nastat fikce doručení. Nejvyšší správní soud však neuvedl, že by se snad (obecně) měly správní orgány zabývat tím, zda smlouva o zastoupení skončila. Pouze v konkrétní situaci řešil, zda mohla nastat fikce doručení. Každopádně uvedl, že vůči správnímu orgánu bylo zastoupení ukončeno oznámením odvolání plné moci [viz citace z rozsudku: „Pokud jde o žalovaného, vůči němu sice účinky (procesní) týkající se ukončení zastupování nastaly dnem 9. 5. 2011, žalovaný však ode dne, kdy se o této výpovědi plné moci dozvěděl, vůči zmocněnci stěžovatele žádný úkon neučinil]. Pokud tedy v nynější věci městský soud vycházel z toho, že stěžovatelka správním orgánům neosvědčila, že ukončení zastoupení oznámila i zmocněnci, pak tyto úvahy městského soudu neobstojí.

[22] Nicméně tato dílčí nesprávnost v napadeném rozsudku nemá na posouzení podstaty nynějšího sporu (o nečinnost) žádný vliv. Předně stěžovatelka správnímu orgánu sdělila, že má doručovat přímo do její datové schránky až dne 13. 2. 2023. I pokud by platilo, že tímto okamžikem stěžovatelka správnímu orgánu oznámila částečné odvolání plné moci (ve vztahu k doručování), mohlo by být rozhodnutí myslitelně doručeno nejdříve tento den. Následující den by tedy také platilo, že stěžovatelka podala odvolání. Ta jej sice podala již dříve, ale kasační soud nevidí důvod, proč by se v tomto ohledu v dané věci (vzhledem k chybějící úpravě v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) neměl použít § 83 odst. 1 správního řádu a obecné pravidlo z něj plynoucí. Podle tohoto ustanovení platí předčasně podané odvolání za podané v první den odvolací lhůty. Lhůta počíná běžet den poté, co nastala rozhodná skutečnost (zde doručení rozhodnutí), viz § 211 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (nikoliv tedy dnem doručení rozhodnutí, jak nesprávně uvedl městský soud). Odvolání by tak bylo podané dnem 14. 2. 2023. Dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (ve znění do 31. 7. 2023) má odvolací orgán na rozhodnutí o odvolání 90 dnů. V době, kdy rozhodoval městský soud (dne 12. 4. 2023), tedy tato lhůta neuběhla, a žalovaný tak nebyl nečinný.

[23] Navíc stěžovatelka ani jednoznačně správním orgánům odvolání plné moci (byť částečné) neoznámila. Ve svém podání stěžovatelka poznamenala, že správní orgány písemnosti doručovaly jejímu zmocněnci, a požádala, aby již doručovaly výhradně do její datové schránky. Byť z toho možná lze dovozovat, že stěžovatelka správním orgánům oznamovala částečné odvolání plné moci, není to úplně jednoznačné. Správně tedy měly správní orgány stěžovatelku vyzvat k odstranění vad podání dle § 175 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Měly ji tedy vyzvat k vyjasnění toho, zda je v řízení nadále zastoupena (ve vztahu k doručování) zmocněncem, či nikoliv. Ani tyto okolnosti však na věc nemají žádný vliv. I pokud by stěžovatelka skutečně částečné odvolání plné moci správním orgánům oznámila, stejně by lhůta pro vydání rozhodnutí neuběhla, jak bylo v odst. [22] výše vysvětleno.

[24] Závěry městského soudu tedy v souhrnu ob stojí – žalovaný nebyl (v době vydání napadeného rozsudku) nečinný. Výše popsána dílčí pochybení městského soudu nemohou být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku (viz též rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 104/2008-66).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Kasační stížnost není s ohledem na výše uvedené důvodná, a Nejvyšší správní soud ji proto dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. října 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu